

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii 1970 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979 – Editura Nemira, 2010), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. Deceniul următor a fost producător și scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television și producător al filmului *Frumoasa și Bestia*. Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată cu titlul *Zburătorii nopții*. În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC, alcătuită din șapte romane, dintre care cinci au și fost publicate (*Urzeala tronurilor*, 1996 – Editura Nemira, 2007, 2011, 2013; *Încleștarea regilor*, 1999 – Editura Nemira, 2008, 2011, 2013; *Lureșul săbiilor*, 2000 – Editura Nemira, 2009, 2011, 2013; *Festinel ciorilor*, 2005 – Editura Nemira, 2009, 2011, 2013; *Dansul dragonilor*, 2011, 2012, 2013 – Editura Nemira), iar două se află încă în stadiul de proiect (*The Winds of Winter* și *A Dream of Spring*). Saga CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în patruzeci și cinci de limbi, cu peste 60 000 000 de exemplare vândute. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO, care a difuzat deja primele cinci sezoane ale serialului. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor*, a obținut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula și World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului*, care face parte din roman, a obținut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Încleștarea regilor* a câștigat, de asemenea, Premiul Locus în 1999 și a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Lureșul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus și Geffen în 2001, respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo și Nebula. Al patrulea volum al seriei, *Festinel ciorilor*, a fost finalist al premiilor Hugo și Locus. *Dansul Dragonilor* a fost recompensat cu Premiul Locus în 2012, fiind finalist al Premiului Hugo în 2012.

Editorul și scriitorul GARDNER DOZOIS s-a născut în 1947 în Salem, Massachusetts. Între 1984 și 2004 a editat revista *Asimov's Science Fiction* și a fost răsplătit cu cincisprezece premii Hugo (record absolut) pentru cel mai bun editor profesionist. După retragerea de la *Asimov's*, a devenit editorul seriei de antologii *The Year's Best Science Fiction* (considerată o „venerabilă instituție” a SF-ului), publicate anual din 1984, pentru care a primit cincisprezece premii Locus. Ca scriitor, a fost distins cu două premii Nebula pentru povestirile *The Peacemaker* (1983) și *Copilul dimineții* (1984 – apărută în almanahul Anticipația, 1986).

M.L.N. Hanover

John Maddox Roberts

Lisa Tuttle

Patricia Briggs

Diana Gabaldon

Bradley Denton

STRĂZI ÎNTUNECATE

antologie de urban fantasy

vol. 2

George R.R. MARTIN & Gardner DOZOIS

Traducere din limba engleză

MIHNEA COLUMBEANU

CUPRINS

DIFERENȚA DINTRE O ENIGMĂ ȘI UN MISTER de M.L.N. HANOVER.....	5
CURIOSUL CAZ AL DEODANDULUI de LISA TUTTLE.....	37
LORDUL JOHN ȘI ATACUL ZOMBILOR de DIANA GABALDON..	77
PĂZEȘTE-TE DE ȘARPE de JOHN MADDOX ROBERTS.....	171
ÎN ROȘU, CU PERLE de PATRICIA BRIGGS.....	199
VULTURUL ADAKIAN de BRADLEY DENTON	247

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Străzi întunecate / coord.: George R.R. Martin și Gardner Dozois;

trad.: Laura Ciobanu. - București: Nemira Publishing House, 2015-

2 vol.

ISBN 978-606-758-340-3

Vol. 2 / trad.: Mihnea Columbeanu. - 2015. - ISBN 978-606-758-355-7

I. Martin, George R.R. (coord.)

II. Dozois, Gardner (coord.)

III. Columbeanu, Mihnea (trad.)

821.111-32=135.1

George R.R. Martin & Gardner Dozois

DOWN THESE STRANGE STREETS

Collection copyright © 2011 by George R.R. Martin and Gardner Dozois

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with **The Berkeley Group**,

a division of Penguin Group (USA) LLC, a Penguin Random House Company

Pentru lista completă a notelor de copyright vezi ultima pagină

© Nemira, 2015

Redactor: Nicoleta GHEMENT

Lector: Anca COMAN

Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-758-355-7

DIFERENȚA DINTRE O ENIGMĂ ȘI UN MISTER

M.L.N. HANOVER

Detectivii poliției din marile orașe trebuie să se deprindă cu situațiile în care se confruntă cu ucigași, toxicomani și târfe. Categorie, când ai de-a face cu demoni, ștacheta se ridică...

Scriitorul recent descoperit M.L.N. Hanover este autorul Unclean Spirits și Darker Angels, primele două volume din seria BLACK SUN'S DAUGHTER. Cea mai nouă carte a lui este Vicious Grace. Distins cu Premiul International Horror Guild, Hanover locuiește în sud-vestul Statelor Unite.

Tipul nu era așa cum se așteptase detectivul Mason. Dat fiind tot ceea ce știa despre caz, își imaginase un om într-un impermeabil lung și negru, poate și cu guler clerical – în orice caz, cu un aer misterios. În loc de asta, avea în față un bărbat dolofan, de vreo patruzeci și ceva de ani, cu chelie și o expresie nesigură pe care o afișase atât de mult timp, încât i se întipărise în piele. Cămașa cu nasturi îi venise bine cam cu șapte-opt kilograme în urmă. Nodul de la cravată era atât de strâns, încât probabil nu și-l mai desfăcuse de mulți ani, punându-și și scoțându-i lațul peste cap fără să-l mai deznoade vreodată. Când sergentul de la intrare îl adusese înăuntru, individul se ciocnise de biroul lui Winehart destul de tare ca să-i verse cafeaua din cană, apoi se scuzase de parcă i-ar fi fost teamă ca acesta să nu-i dea una. Acum stătea

asezat în fața lui Mason, la biroul liber al lui Anderson, cu mâinile strânse între genunchi și un zâmbet nervos, ca un copil la școală.

- Așadar, dumneavoastră sunteți detectivul Mason?

- Da. Iar dumneavoastră sunteți exorcistul.

Omul își dezgoli dinții, clătînând din cap.

- Nu, nu tocmai. N-aș zice așa. Richard Scarrey. La fel ca scriitorul pentru copii, dar cu un *e* în plus.

- La fel ca... cine?

- Scriitorul pentru copii. Și desenator. A scris cărțile cu Busytown, nu le știți? Purceluși în lederhosen, chestii din-alea... Își scrie numele cu doi *r*, dar eu mai am în plus și un *e*. Oricum, tot ca *scary* se pronunță.

- OK, răspunse Mason. Eu sunt detectivul Mason. Șeful v-a vorbit despre mine?

- Puțin. Mi-a spus că ați arestat un om și că s-ar putea să aveți nevoie de mine.

- Altceva, nimic?

Scarrey clătînă iar din cap, mai ferm de astă dată. Rezemându-se de spătar, Mason își înlănțui degetele după ceafă. Telefonul lui Winehart sună, iar colega lui îl scoase din buzunar și se îndepărtă, acoperindu-și urechea cu mâna liberă.

- Deci, acum cinci luni, a dispărut o fată pe nume Sarah Osterman, începu Mason. La vârsta studenției. S-a certat cu prietenul, a ieșit valvârtej din casă și nu s-a mai întors. Băiatul s-a speriat, dar părea doar o despărțire neplăcută. Nimeni nu i-a dat prea multă atenție. Cam cu o lună în urmă, cadavrul ei a fost găsit într-o magazie de lângă triajul gării. Era moartă de vreo săptămână, dar nici înainte nu se simțise prea bine.

- Scuzați-mă, domnule detectiv, interveni Scarrey, pe un ton care dădea impresia că-i părea într-adevăr rău. Vă admir reținerile profesionale, dar voi avea nevoie de detalii. Fusesse torturată?

- Mda.

- Hmm... Și agresată?

- Violată, vreți să spuneți? Am raportul medico-legal. Șeful mi-a zis că s-ar putea să aveți nevoie de el.

- Vă mulțumesc. Da, foarte bine. Continuați.

- La fața locului existau anumite elemente care ne-au făcut să suspectăm că fapta ar avea un substrat ocult. Inscripții pe pereți. Ceară de la o lumânare neagră. Și niște pete de sânge, iar criminaliștii au spus că exista un loc curat unde s-ar putea să fi pus cineva o cruce inversată, după care a luat-o înapoi.

La fiecare detaliu, Scarrey dădea din cap, precipitat, aproape ca o vibrație, dar ochii i se mișcau rapid pe orizontală, de parcă ar fi citit ceva. Se comporta așa cum văzuse Mason că fac oamenii când încearcă să-și amintească unele lucruri. Când inventează, ochii le rămân nemișcați.

- Câți ani avea fata? Întrebă Scarrey.

- Douăzeci și trei.

- Era însărcinată?

- Nu.

- Ciclu?

- Poftim?

- Avea menstruație când a murit?

- Nu știu. Poate că scrie în raport.

- Dacă nu scrie, putem întreba. Scuzați-mă. N-am vrut să vă întrerup.

- Am început investigațiile. A reieșit că fata fusese văzută cu un derbedeu, Maury Sobinski, și am aflat unde putem să-l găsim. El e principala pistă. Genul de dobitoc care a citit și el o carte despre polițiști și crede că le știe pe toate. Se poartă de parcă ar fi și el în poliție.

- Vorbește prea mult?

- Știți vorba aia, dă-i omului o funie și sigur se va spânzura? Nemernicul ăsta s-ar fi spânzurat și cu o ață de curățat dinții. Pe toate le încurcă. Practic, ne rezolvă cazul și nici măcar nu-și dă seama.

- Dar nu recunoaște nimic.

- Nu. Zice numai prostii. Cică n-a fost cu fata într-o zi anume, când noi nici măcar nu l-am întrebat încă. Însiră o grămadă de aiureli despre oamenii care caută necazul cu lumânarea. Parc-ar ține numai inscripții de neon cu „Eu am făcut-o“. Am cerut o probă ADN, pentru eliminare, la care în sfârșit s-a prins că nu stăteam de vorbă doar fiindcă ne era simpatic și a amuțit. Nu-și mai amintește nimic. Îl cheamă mămica la masă. Chestii din-astea.

Winehart reveni la biroul ei, cu o mutră acră. Mason încercă să-i surprindă privirea, dar femeia refuza să se uite la el. Îl străbătu o undă de neliniște. Oare Anderson fusese? Sau, mai rău, căcănării de la Afaceri Interne?

- Și pe urmă?

- Poftim? A, da, am obținut un mandat și ne-am dus la el acasă. Toate lucrurile ei sunt acolo. Știm că o cunoaște, dar nu e nimic concludent. Niciun martor, nicio probă criminalistică pe care s-o putem prezenta în instanță. Știm că el a făcut-o și avem nevoie de recunoașterea faptei. Așa că l-am arestat.

- Și merge pe avocat?

- „Merge pe avocat“, repetă Mason, îndreptând un deget către Scarrey. Bună, asta. Că la fel s-ar fi exprimat și el. Ca să ne-arate că știe cum se fac treburile.

Roșind, Scarrey țâțâi:

- Am auzit-o și eu de pe undeva. De la televizor sau...

- Totuși, nu, continuă Mason. N-a cerut avocat, vreau să zic. A început să vorbească ciudat. Să se miște anormal. Avem o cameră de supraveghere și n-o face numai când știe că e privit. O face tot timpul. Zice că el e Beleth, Regele Infernului. Din când în când, se întrerupe din tot ritualul ăla voodoo, de parcă și-ar fi revenit, și susține că e victima unei conspirații satanice imense. Ne cere să-l ajutăm. Se milogeste, plânge, se cacă pe el. După care vine din nou Beleth și...

- Aha.

- Șeful a văzut și el și mi-a spus să vă aștept. A spus că s-ar putea să ne ajutați și că ar fi bine să cooperez cu dumneavoastră, dar poate e mai indicat să nu consemnăm nimic. Să facem totul neoficial.

- Și dumneavoastră...?

- Eu am răspuns: „Da, șefu‘.“

La biroul ei, Winehart se întoarce. Indiferent despre ce vorbește la telefon, acum își regăsise calmul. Îl privi întrebător pe Mason, din spatele lui Scarrey. Detectivul tuși slab, ca să-și camufleze mișcarea afirmativă din cap: „Mda, el e ăla.“ Winehart fâlfâi din degete: „Sinistru.“ Scarrey oftă, chiar în timp ce Mason își dădea seama că, cel mai probabil, o vedea oglindită în geamul ferestrei. Totuși, vizitatorul nu făcu decât să întrebe:

- Pot vorbi cu arestatul?

- Nu ești obligat să vorbești cu noi, spuse Scarrey. Nu ți se impune. Nu sunt polițist, nici psihiatru și nici altceva asemănător.

Pe lângă gratii, celula mai avea și o plasă metalică solidă, cu ochiuri prea mici ca să încapă prin ele fie și măcar un deget. Par-doseala era din ciment, iar cei trei pereți de cărămidă fuseseră zugrăviți cu vopsea crem lucioasă, care se putea spăla cu un prosop de hârtie și puțin Windex, indiferent cu ce ar fi fost mânjită. Patul ca un raft de metal, prins pe peretele îndepărtat, avea alături o toaletă mică de oțel. Toată încăperea nu avea mai mult de cinci metri pătrați, iar de cele mai multe ori conținea câte trei sau chiar patru oameni.

Sobinski stătea pe jos, cu picioarele încrucișate și o expresie încruntată. Ochii-i erau mărginiți cu roșu, gura atârna moale și avea chipul înconjurat de niște lațe slinoase, dar în privire i se citea luciditatea. Nu era absent. Îi observa pe amândoi. Mason se retrase cu un pas, lăsându-l pe expert să facă ce avea de făcut. Scarrey așteptă câteva momente, apoi se așeză și el, chiar în fața cuștii, privindu-l pe Sobinski de la același nivel.

– Speram să putem vorbi despre motivul pentru care te afli aici, îi spuse. Despre ce s-a întâmplat.

Coatele individului se îndepărtară de trup cu o smucitură spasmodică. Capul păru să-și schimbe poziția pe umeri, întorcându-se cu fața într-un unghi ce-l făcea să arate ca un om căruia i-a plesnit ceva important în șira spinării. Avea glasul gros și îngălat. Silabele se rostogoleau una peste alta, alunecând și încălecându-se. Scarrey scoase un mic sunet gutural, parcă stânjenit.

– Da, scuze, spuse el. Voiam să vorbesc cu Maury, te rog.

– Nu e nici un Maury aici, răspunse Sobinski, cu un glas care suna de parcă ar fi fost împins prin carne crudă.

Prea masiv pentru trupul acela. Prea mare pentru acel spațiu. La auzul lui, Mason simțea cum i se încrețea pielea.

– Eu sunt Beleth, Regele Infernului. Trupul ăsta e proprietatea mea, cedată de drept.

– Înțeleg, replică Scarrey. Și, cu tot respectul, Maiestate, am venit să vorbesc cu Maury, vă rog.

Gura lui Sobinski se căscă atât de larg, încât părea gata să i se desfacă din articulații. Limba îi țâșni afară, atârând spre picioarele încrucișate.

– Vrei ca micul Mo să iasă la joacă? se auzi iar glasul, cu fiecare silabă umedă și furioasă. Vorbea pe un ton batjocoritor.

– Da, vă rog.

Arestatul chicoti. Umerii săi reveniră la locul lor, de pe față îi pieri expresia de satisfacție malefică, iar poziția anormală a capului se redresă. Sobinski privi în jur de parcă atunci i-ar fi văzut pe amândoi pentru prima oară.

– Maury? îl întrebă Scarrey.

Cu un aer nesigur, prizonierul dădu din cap.

– Pe mine mă cheamă Rich, continuă exorcistul, zâmbind. Voiam să vorbim puțin despre motivul pentru care te afli aici. Ai ceva împotriva?

– Oi fi cumva psihiatru?

– Nu. Nu sunt o persoană importantă. Înțeleg că ești posedat de un demon?

Sobinski își mută privirea de la Scarrey la Mason și înapoi. Pielea sa arăta palidă și fragilă. Înghiți în sec, dând din cap. Când vorbi, o făcu într-o șoaptă abia auzită.

– Ei nu mă cred.

– Știu, confirmă Scarrey

– N-am omorât-o eu pe Sarah. În veci n-aș fi omorât-o pe Sarah. N-aș omorî pe nimeni.

– În regulă.

– Demonii... Sunt peste tot... Se bagă în oameni și le duc trupurile încoace și-ncolo. N-ai cum să știi. Nimeni nu poate ști, decât dacă te lasă să-i vezi, iar atunci e prea târziu. Stăpânesc totul. Președintele? Papa? Voi nu știți... Trebuie să mă credeți.

– Eu te cred. Da, te cred. Cum a intrat Beleth în tine, Maury? Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

Sobinski se ridică în picioare. Arăta ca un pacient care se dă jos din patul de spital, pentru prima oară după operație. Toate mișcărilor-i erau nesigure, fiecare pas era șovăitor. Ca și cum ar fi așteptat să afle cât de mult putea îndoi piciorul înainte de a-l durea din nou. Scarrey rămase așezat pe dușumea.

– Acum cinci ani să fi fost? întrebă Sobinski frecându-și ceafa cu o mână. Lucram acolo, în Detroit. La un atelier. Vindeau și ceva droguri, dar eu avea treabă numai cu mașinile, înțelegeți? Și mai era acolo un negru. Jamaican. Îi ziceau John Zombie.

– John Zombie, repetă Scarrey, dând din cap.

– Era nebun. Se ținea de tot felul de căcaturi sucite. Eu nu credeam nimic din toate alea. Credeam să voia doar să se dea mare, înțelegeți? Să sperie oamenii.

– A pomenit vreodată ceva de Carrefour? De Marinette?

– Da. A zis numele astea. Dar nu pot...

Se opri și, pe neașteptate, se aruncă spre Scarrey, zbierând. Trupul i se izbi de metal, cu zgomot, în vreme ce țipătul scrâșnea

ca un fierăstrău prin carne. Mason simți sub mână patul pistolului, făcând un efort să se relaxeze.

Sobinski răcnea aceleași silabe stranii ca înainte. Șira spinării i se arcuise, iar brațele zvâcneau în spasme repulsive. Stropi de salivă umezeau plasa metalică. Pumnii lui o loveau, făcând-o să răsune. Mason păși înainte.

- OK, lăbarule, acum poți să-ncetezi, spuse el.

Scarrey se ridică, ștergându-și saliva de pe nas și obraz.

- Cred că am terminat aici, pentru moment, domnule detectiv. Poate că va trebui să revin mai târziu.

- Te cunosc, pricăjitule, spuse Sobinski, cu glasul său profund, demonic. Îți cunosc inima. Am să te găesc și-n somn.

- Puteți reveni, dacă doriți, îi răspuse Mason lui Scarrey, ridicând din umeri. Cam așa o ține tot timpul.

Scarrey dădu din cap, politicoș, spre omul care urla, iar Mason îl conduse spre ieșire. Lăsând în urmă celulele arestului, se îndreptară spre camera de recreere, unde Mason îi turnă o ceașcă de cafea.

- Ei? Întrebă el, în timp ce exorcistul își punea în cafea frișcă și zahăr.

- Va trebui să mă uit peste rapoarte. Ar mai fi nevoie și să văd locul faptei, dacă se poate...? Cât despre individ, e prea devreme ca să mă pronunț. Totuși, prezintă niște puncte de interes. S-ar putea ca acel John Zombie despre care vorbește să fie demn de reținut, dar...

- Și cu aiurelile alea pe care le tot bălmăjește ce e?

- Hmm?... A, da. E aramaică.

- Zău? Și accentul?

Scarrey ridică privirea, nedumerit. Apoi, înțelegând gluma, zâmbi.

- Groaznic.

Scarrey potrivi scanul lui Anderson de vreo cinci sau șase ori, în timp ce Mason aducea hârtiile. Conțineau totul, de la raportul

inițial al dispariției de persoană, pe care îl completase fostul iubit, până la însemnările examinatorului medical privind raportul lui Mason despre arestare. Scarrey le parcurse cu privirea, de parcă ar fi încercat să se hotărască de unde să înceapă.

- Mai aveți nevoie și de altceva? se interesă Mason.

- Mi-ați putea da câteva coli de hârtie? Simplă, de imprimantă, ar fi perfect. Pentru însemnări.

- Sigur.

- Și un pix?

După ce omul se apucă de treabă, citind hârtiile cu chipul deformat într-o mască de concentrare comică, Mason porni spre camera de recreere. Prezența altcuiva la biroul colegului său îi dădea o senzație ciudată și oricum i-ar fi prins bine puțină cofeină. Încă se mai afla acolo, sorbind ultimii stropi din zățul negru, când îl găsi șeful.

Nu era bătrân, dar văzuse multe, lucru care se observa din poziția umerilor și din felul în care își ținea spatele drept. În timp ce intra, dădu din cap spre Mason, apoi își turnă și el o cafea.

- E aici?

- Da, domnule. I-am dat dosarul. Acces deplin. Așa cum ați spus.

- Bun. E foarte bine așa.

- Domnule? În legătură cu Anderson...

- N-am de gând să vorbesc despre asta, replică șeful, amestecând în ceașcă lapte vegan.

- E un polițist bun, spuse Mason. Lucrăm împreună de șase ani și e cel mai isteț băiat pe care-l avem în echipa asta. Fără el, nu vom avea decât de pierdut.

- Nu vorbim despre asta, Mason. Nici eu și nici tu. Când se va termina ancheta Afacerilor Interne, putem să...

- A fost vorba de două sute de dolari. Departamentul ăsta cheltuiește mai mult de-atât doar pe cappuccino, în fiecare săptămână.

Șeful își lăsă ceașca jos, se rezemă de teighea și-și încrucișă brațele. Avea un chip calm, lipsit de orice expresie, sugerând că

Mason se apropiase îndeajuns ca să întrezărească limita, dar încă n-o depășise.

– Îți respect îngrijorarea pentru partenerul tău, zise șeful. Și-ți împărtășesc și opinia pozitivă despre detectivul Anderson. Vorbind în calitate de ofițer care aplică legea și ca superior al tău, îți spun în clipa asta că vom acționa ca la carte. Orice vor să afle cei de la Afaceri Interne le zici. Orice vor să vadă le arăți.

– Am înțeles.

– Când detectivul Anderson va fi exonerat de orice faptă ilegală, nu vreau să creadă nimeni că a fost din pricina vreunui detaliu de procedură sau că i-am influențat pe cei de la Afaceri Interne.

– Nu, domnule.

– Și acum, vorbind neoficial, nu-ți face griji. Știu eu ce fac.

Mason făcu un efort să nu zâmbescă.

– Vă mulțumesc, domnule.

– Nu de recunoștință am nevoie, ci de o mărturisire din partea lui Sobinski.

– Atunci, e-n regulă.

Șeful își luă cafeaua, dădu din cap și se îndepărtă.

Revenind la birou, Mason aruncă o privire spre expert, care continua să parcurgă încruntat detaliile despre fata moartă, oftă și începu să completeze rapoartele despre decesul unui om fără adăpost care fie sărise dintr-un bloc de apartamente, fie fusese împins. O oră mai târziu, Scarrey apărură lângă umărul lui, dregându-și glasul cu un aer de scuză.

– Ați găsit ceea ce căutați? îl întrebă Mason.

– Nu, nu. Doar lucruri la care mă așteptam. Speram să trecem pe la locul faptei, poate? Eventual, să vizităm și apartamentul lui Sobinski?

– Okay. Înțelegeți, însă, că locul faptei nu mai este cum a fost. După ce echipa de criminaliști termină de lucrat, îl eliberăm. Oamenii pot folosi din nou acel spațiu. De obicei, băieții de la curățenie vin destul de repede.

– Cum ar arăta lumea, altfel? comentă Scarrey. Apoi, văzând expresia nedumerită a lui Mason, adăugă: Mă gândeam doar cum ar fi lumea dacă am păstra neschimbate toate locurile unde a murit cineva. N-am mai avea unde să mâncăm și să dormim. Unde să ne depozităm alimentele. Ar trebui să găsim o modalitate de a degaja spațiul. Ar fi timpul să-l folosim din nou. Dar, în fond, cred că asta facem când echipa de criminaliști pleacă, nu-i așa? Încercăm să scoatem din lume o cameră, o alee sau ce-o fi, în timp ce ei își văd de trează, după care, când au terminat, o punem la loc.

– Sigur, răspunse Mason. Așa cred...

– Puterea ritualului, completă Scarrey, încântat de idee. În fine. Doriți să conduceți dumneavoastră mașina sau mai bine eu?

Antrepozitul unde murise Sarah Osterman era unul dintre cele câteva sute asemenea lui, răspândite în triunghiul aproximativ din zona unde se intersectau râul și calea ferată. Soarele de dimineață alunga umbrele din ciment și oțel. Singurii trecători erau oamenii fără adăpost, iar traficul consta în camioane și agregate grele. Lui Mason îi plăcea zona, pentru autenticitatea ei. Asta era cam tot ce avea de oferit.

Pe locul din dreapta, Scarrey fredona și privea din trecere împrejurimile, scoțând capul pe fereastră. Degetele lui groase și butucănoase ciocăneau mărunț brațul fotoliului, aproape în ritmul melodiei, deși nu tocmai... Pe de o parte, Mason se gândea să dea drumul la radio, ca să nu-l mai audă. Pe de alta, dacă o făcea, tipului îi putea veni ideea de a cânta odată cu radioul.

Au oprit în fața biroului administrativ. Spre sud se întindea un cvartal de clădiri înalte, cu ușile glisante ale garajelor și rampele de încărcare. Trei macarale mari erau parcate în dreptul rampelor, dar pe porțile magaziiilor nu ieșea și nu intra nimeni. Managerul, o femeie anormal de slabă, cu o canulă nazală conectată la tubul portabil de oxigen, îi dădu lui Mason codul de acces